

Piltmann Péter

Névtelen

fantasy regény

Előszó

Az apró Lehetőségek sokaságának nyüzsgése teljesen betöltötte a termet, ahogy az asztalokat és székeket tologatva próbálták úgy elhelyezni a berendezéseket, ahogy az Élet, a lelkiismeretes házigazda megkívánta tőlük. Akik a továbbiakban érvényesülni szeretnének közülük, azoknak bizony minden alkalmat magukhoz kell ragadni, hogy jól végzett munkájukkal felkeltsék munkaadójuk figyelmét. A kicsit galádabbak ugyan próbáltak némi borsot törni jobb-lelkű társaik orra alá, de hát tudjuk jól, így van ez már a világ kezdete óta. Így marad minden egyensúlyban. Egyes Lehetőségek felbukkannak, míg mások eltűnnek a múlt végtelenbe nyúló tengerének távolában, hogy az Élet újabb és újabb kihívásokat állíthasson a halandók Sorsa elé.

Amikor már a végső, apró simításokkal is végeztek, besétálhatott a két főszereplő. Kudarcc és Siker végeláthatatlan harcának újabb felvonása készült elő egy aprócska életvilágot jelentő végzetéről. A zenekar felhangolt, a zenészek készen álltak, s felgördült a függöny!

Kedves olvasóm, jó szórakozást!

1.1 Csak egy újabb nap

Ahogy a Nap melengetően, lassan átölelte a tájat, úgy kezdett ébredezni az ezerarcú természet. A magányos fűszálak ég felé nyújtózó karjain megcsillant a harmat, lágy szellő ösztönözte vidám táncrea a játékos faleveleket a hegyoldalban. Az őszt utolsó napjai általában már a télnek hódoltak; de ma nem! Még egyszer, utoljára úgy ragyogott fel a Nap, mintha csak óvón akarná magához szorítani a világot, lélekben felkészítve egy hidegebb évszak beköszöntére; emlékezetünkbe vésve, hogy a többi évszak is ugyanúgy visszatér majd mosolygó orcával, vidám tekintettel, mint eddig bármely évben.

Az avar színkavalkádja lágy paplanként takarta be az erdők talaját, mely alól csupán egy-két félénk gombakalap sandikált ki meglapulva a beszűrődő fénycsóvák közötti árnyékokban. Az ég arany színben pompázott azt az ábrándos tévképzetet sugallva, hogy az élet szép, szabad, és hogy ha tegnap nem is volt az, ma már minden lehetséges, hiszen ez egy teljesen új nap: új reményekkel, új lehetőségekkel és a régi álmok megvalósulásának ígéretével.

A rideg igazság itt viszont az, hogy ez a nap is csak újabb kihívásokat jelent a túlélésért vívott harcok sokaságában. Hiába is igyekszik a természet mennyei paradicsomot varázsolni, ha ez a Pokol azon bugyra, aminek a létezését még maga az ördög¹ is próbálná eltussolni!

¹ Higgyék el, a lelkiismeretes író próbált kapcsolatba lépni az illetékesekkel, de sajnálatos módon nem tudta elérni... még. Azonban biztosíthatjuk a kedves olvasót, ha a szerző továbbra is hasonlóan folytatja életvitelét, sor kerül a találkozásra – tán kicsit előbb is, mint szeretné.

Jóval távolabb az ébredező természet nyugalmától egy sóhaj elszabadulva sebesen indult útjára, szállva a messzi végtelen felé, s tán azon túlra. Persze ez is csak azért volt lehetséges, mert a korhadt faháznak itt-ott már hiányzott a teteje. Ha egész pontosak akarnánk lenni, akkor úgy kellene fogalmazni, hogy volt, ahol még két-három gerenda épp áthidalta a kalyibát. Eme sóhaj tulajdonosa – ami már persze rég messze járt – egy vézna férfiú volt, ki a levelekből és mohából rakott ágyak egyikében ébredezett a többiekkel együtt, kik otthonuknak tekinthették ezt az igencsak szerény hajlékot. Szívesen elárulnám a nevét is a sötétbarna hajú ifjúnak, kinek rongyos öltözéke átrítt a takaróval tarkított lyukak között, de sajnos azzal nem rendelkezett. Ez a Névtelen ember lesz a főhősünk, mert a véletlenek (nevezhetjük Fortuna kiszámíthatatlan szeszélyének, vagy akár sorsnak is) furfangos összjátékának hála ez a történet messzebbre kalauzolja el Őt, mint ahol most a gondolatai kószálhatnak.

– Felkelni lusta disznók! Munkára! – zökkentette vissza a valóságba egy magas, monstrum alak, kinek körvonala kirajzolódni látszott az ajtóban – vagyis inkább annak helyén –, majd el is tűnt, hogy a többi hálólhely lakóit is felriassza.

Bár a házban több volt a lyuk, mint a fal, mégis mélabús félhomály honolt odabent. Vészjóslóan keserű sötétség, melyben a csendesen gubbasztó kisegér még nem döntötte el, hogy ma hal éhen, vagy vár vele holnapig. Hősünk még egy pillantást vetett a felette elterülő, távolba nyúló égbolt végtelenségére, s tudta, hogy Ő még kiváltságosabbnak mondhatja magát. Azok, akik az eget pillanthaták meg – bár az eső rájuk eshetett, mégsem kellett attól félniük, hogy álmukban agyonüti őket a fejükre szakadó korhadt gerenda. Persze voltak pillanatok (elég sok), amikor úgy

gondolta, hogy ezek a szerencsétlenek mégis jobban jártak. Ahogy peregték a percek, egyre többen voltak már ébren. Ezt onnan is lehetett tudni, hogy gyakoribbak lettek a nehézkes, mély lélegzetek és a keserű, megfáradt szívdobbanások – amit csak az ismer fel, akiből már szakadt fel ilyen.

Időközben egyedül maradt, hát Ő is felkelt, és kilépett a többiek után. A nagy világosságban egy pillanatra nem látott semmit, ezért megállva kicsit visszafordult, hogy a szeme megszokhassa a fényt, ami rossz ötletnek bizonyult, mert ebben a pillanatban már csattant is az ostor. A vállát érte a találat, ahol a bőrt felhasítva mélyen belemart húsába.

– Ne bámészkodj! Kotródj! – A pár lépéssel mellette álló hústorony hasonlított az ébresztőhöz – legalábbis a kedvessége.

A fájdalom egy pillanatra megtántorította, de erőt vett magán, és elindult tudva, ha visszahőköl, már sújt is le rá a következő csapás. Beállt hát a sorba és haladt előre a többiekkel.

A kősvatag messzeségbe nyúló végtelenében a távoli hegyek délibábnak tündek, melyek csupán elérhetetlen vágyakat ébresztettek a szívekben. Körbenézve látni lehetett a hosszú sorokat, amik lassan, több irányba kígyóztak el. Itt-ott egy-két korbácsos kísérő menetelt mellettük meg-megtáncoltatva hátukon ostorát. A nem olyan távolban összetákolatott tornyok kémlelték a vidéket, ahonnan íjászok kísérték figyelemmel az eseményeket – vagyis leginkább annak hiányát, hisz ha nekik munkára kellett emelni a kezüket, az valakinek szűrő, élesen süvítő halált hozott. Délkeletre, a látóhatár szélénél egy város emelte ki büszke tornyait messze a pusztaság fölé, teljesen uralma alá vonva e kietlen tájat. A levegő nehéz és fullasztó volt a sok